

Sygn. akt II Cz 1376/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanego J. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 13 października 2014 r., sygn. akt I C 886/13

w sprawie z powództwa A. A., M. A. i L. A.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 października 2014 r., Sąd Rejonowy w pkt I umorzył postępowanie, zaś w pkt II nie obciążał powódek kosztami postępowania. Sąd wskazał, że w dniu 25 lipca 2014 r., pełnomocnik pozwanego wniósł o odrzucenie pozwu lub umorzenie postępowania, a to ze względu na wydanie przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowienia o oddaleniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, przez co niniejsze postępowanie stało się bezprzedmiotowe. Natomiast w dniu 11 września 2014 r., pełnomocnik powódek cofnął pozew, wobec czego, Sąd zgodnie z art. 203 kpc, umorzył postępowanie oraz orzekł o kosztach postępowania, mając na uwadze treść art. 102 kpc.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, pozwany zaskarżając je w zakresie pkt II, wniósł o jego zmianę, poprzez przyznanie kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnikowi pozwanego w wysokości 2.400 zł oraz zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podniósł, że w jego ocenie powódki powinny zostać obciążone kosztami postępowania, a to z tego względu, że wytoczyły równoległe szereg postępowań sądowych, które wymagają ze strony pozwanego uczestnictwa i fachowej pomocy prawnej. Natomiast wynik innego toczącego się postępowania sądowego, które miało wpływ na rozstrzygnięcie, nie może zostać uznany za szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający nieobciążanie strony kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Wskazać należy, że przepis art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle, zastosowanie ma jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w których na korzyść strony przemawia, nie tylko jej sytuacja majątkowa, ale też inne okoliczności sprawy. Takie też okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego, miały miejsce w przedmiotowej sprawie.

Mimo, iż słusznie podnosi skarżący, że co do zasady stronę cofającą pozew należy uznać za przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 § 1 kpc, tak nie sposób zgodzić się, że wynik innego toczącego się postępowania sądowego, które miało niemal przesądzający wpływ na rozstrzygnięcie w tej sprawie, nie należy do wypadku szczególnie uzasadnionego. Należy bowiem zauważyć, że zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16 maja 2013 roku / sygn. akt I Co 61/13 /, w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, zostało wniesione już 18 maja 2013 roku, a Sąd Apelacyjny rozpoznał je dopiero 18 lipca 2014 roku / sygn. akt I ACz 339/14 /. W międzyczasie toczyła się sprawa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności, którą powodowie wszczęli pozwem z dnia 17 czerwca 2013 roku. Niewątpliwie powyższe okoliczności mają charakter wyjątkowy, co tym samym uzasadnia zastosowanie art. 102 kpc, w sytuacji, gdy dłużnicy skorzystali z obu rodzajów obrony przed tytułem wykonawczym, tj. obrony formalnej / zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności / oraz obrony merytorycznej / powództwo przeciwegzekucyjne /, przy czym pierwsza z nich okazała się skuteczna i niejako wyłączała konieczność rozstrzygnięcia w drugiej sprawie, jednocześnie nie wykluczając zasadności samego powództwa. Istotnym są również takie okoliczności jak zwolnienie powódek od kosztów sądowych oraz to, że po powzięciu wiadomości o treści wydanego przez Sąd Apelacyjny postanowienia, cofnęły powództwo w niniejszej sprawie. Ponadto, wyraźnie podkreślić należy, że przytaczany wyżej przepis przyznaje sądowi uprawnienie o charakterze dyskrecyjnym i mimo, iż zasadność skorzystania z niego jest objęta kontrolą sądu wyższego rzędu, ewentualna zmiana może być dokonywana tylko wyjątkowo, gdy w ocenie przeprowadzonej przez sąd niższej instancji można przypisać cechy dowolności / zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 103/12, wyd. LEX nr 1341712 i przytoczone tam orzecznictwo /. Takowej dowolności z pewnością nie można przypisać zaskarżonej części postanowienia, gdyż Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu wymienił okoliczności, które skutkowały zastosowaniem art. 102 kpc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze kpc, orzekł jak w postanowieniu.